

derfor at sætte Alt paa Papiret. Hendes Fantasi var mægtig, og hun fulgte betaget saavel Ind- som Udlandets Skønlitteratur; hun forstod saa godt som Nogen at brede Vingerne til Flugt ad egne Veje, og hun var værd at følge, thi altid bar det mod sollyse Egne, altid mod det, der er uskyldserent som Barnets Blik. Derfor kunde f. Eks. en Fortælling som Rudyard Kiplings „Purun Bhagats Mirakel“ drage hende saare mægtigt, — hun var jo selv en Purun Bhagat, saaledes som hun fjernt fra Larmen søgte at udgrunde Guddommens Veje og at samle alt det, der har Liv og Aande, i sin beskyttende Favn. Aarhundredet gaar mod Natten og vi véd ikke, hvad den opgaående Sol vil vise os; der er Støj rundt omkring, for de trænger ind paa os alle de Navne, der vil gøre sig bemærkede, alle de, der vil, at vi skal høre netop *dem*. De fleste forsvinder som Foraarsplanterne, men et og andet Navn bliver staaende som et Træ, Vinden ikke har kunnet tage. De bedst kendte vokser, hvor Kunst eller Videnskab pranger, men Julie Lembckes Navnetræ findes ikke dér, det breder sig stort og stærkt og medkølig Skygge i den stilleste Del af Skoven, der hvor Bibelens: Giv mig Dit Hjerte! suser gennem Vinden, der, hvor Moderen bøjer sig ned for at lytte efter sit Barns Hjerteslag mellem de mange spæde Smaablomsters. Hvad nytter alt det Andet til Syvende og Sidst! Hverken Musikens eller Digtningens, Skribentens eller Videnskabsmandens Storhed bærer oppe, naar Døden kommer og banker paa, — kun i *Hjertets* Dannelse er der da Redning at søge. Bevidstheden herom var Drivfjederen i Fru Lembckes Virksomhed for Menneskenes Syn paa de Fattige og Ringe og paa Dyreverdenen. Født 1826 (11. Oktober) voksede hun op i en Tid, da man kun i ringe Grad havde Sympathi for Dyreverdenen. Har man herhjemme opholdt sig over en Argumentation som Italienernes, at Dyrene er retløse, fordi de ikke er Kristne, saa har man i Virkeligheden ikke Noget at lade Italienerne høre, thi man har *handlet* mod Dyreverdenen, som om den var retløs, og i Fru Lembckes unge Dage var det værre, mange Gange værre end nu. Dette fortjener at mindes, thi det vidner dobbelt stærkt om, hvilken kraftig Karakter hun var: Hun lod sig ikke bøje af Tidens Modstræben og Spot, hun led for sin Sag, og hun førte den frem paa Trods af Modstanden. Ingen har som hun (og hendes Mand) taget uegennyttigt fat paa Dyrebeskyttelsessagen, givet Tonen an indenfor Dyrebeskytternes Kreds.

I 1876 stiftede hun Kvindeforeningen til Dyrenes Beskyttelse, og da 1897 „De Unges Forbund til Dyrenes Beskyttelse“ dannedes, skete det paa hendes Initiativ. Kvinde-